

บทที่ 381

ความทุกข์กับมนุษย์ (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกเขียนถึงสาเหตุของความทุกข์ของมนุษย์จากประสบการณ์ของลูกและสาเหตุหนึ่งที่เป็นสาเหตุหลักคือ ตัวเรานั้นเอง

วันนี้ลูกจะเขียนต่อถึงการที่มนุษย์เราทำให้ตัวเองเป็นทุกข์โดยไม่รู้ตัว และการศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและนำมาปฏิบัติตามจะทำให้เราคลายจากทุกข์โดยสาเหตุนี้ได้อย่างไร

เวลาเราทำดีกับใคร ไม่ว่าจะเพื่อน ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือไม่ว่าใครก็ตาม ส่วนใหญ่เรามักจะหวังให้ผู้ที่เราทำดีด้วย ดีตอบเราหรือรักตอบเรา แล้วผลที่มักจะได้ก็คือ ความผิดหวัง เพื่อนที่เราแสนจะจริงใจกลับเอาเราไปนินทา หัวหน้างานที่เราทำงานถวายชีวิตกลับไม่เห็นความดี ความทุ่มเทของเรา ลูกน้องที่เรารักเราไวใจกลับทุจริตหรือออกจากงานโดยไม่รำลา ทิ้งงานไปเลย เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ไหม ถ้าเคยจะทราบว่ามันเจ็บปวดแค่ไหนและทำให้เราท้อและคิดไม่อยากทำความดีเช่นนี้อีก

ลูกเองมีประสบการณ์เช่นนี้เป็นประจำและรู้สึกเสียใจและท้อในการทำดีกับคนรอบข้าง จนกระทั่งลูกอ่านพระวาจาของพระเจ้าในสองบทที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน แต่เมื่อมาไตร่ตรองรวมกันแล้ว ใช้อย่าง!

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะรู้ความจริงและความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31

เมื่อตอนอ่านพระวาจาบทนี้ใหม่ๆ ลูกรำพึงกับตัวเองว่า “ความจริงจะทำให้ท่านอิสระ” นั้น อิสระได้อย่างไรหนอ? จนกระทั่งลูกอ่านพระวาจาอีกบทหนึ่ง

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

ใช่แล้ว! คำตอบอยู่ตรงนี้เอง เวลาเราทำความดีไม่ว่าจะกับใครหรือแก่ใคร เราต้อง “ไม่หวังอะไรตอบแทน” จากคนที่เราทำความดีด้วย แต่ทำความดีนั้น “เพื่อถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” เท่านั้นเอง กับดักในใจเกี่ยวกับการทำความดีก็ได้ถูกทำลายไป สิ่งที่ตามมาคือลูกค้นพบ “ความอิสระ” ในใจทุกครั้งที่ทำความดีคือ ไม่หวังอะไรตอบแทนจากใครเลย เพราะสิ่งที่ลูกทำไปนั้น แม้จะทำกับเพื่อนมนุษย์ แต่ลูกทำ “เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า”!

สำหรับลูกแล้ว พระวาจาบทหลังเป็นการอธิบายพระวาจาบทแรก เช่นเดียวกับพระวาจาอีกหลายๆ บท และช่วยให้ลูกไม่มีความทุกข์จากความโง่เขลาของตนเองในการคาดหวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ในการทำความดีอีกต่อไป

เราทุกคนคงเคยชมภาพยนตร์จีน มีเค้าเรื่องๆ หนึ่งที่สมัยก่อนมักจะถูกใช้เป็นธีมหลักของภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ คือ “แค้นนี้ต้องชำระ” บางทีเป็นความแค้นยุคบิดามารดาหรือปู่ย่าตายาย แล้วต่อมาถึงยุคลูกหรือหลาน ซึ่งคือ ตัวพระเอกของเรื่อง ต้องตามสืบเสาะเจ้าคู่ริของบรรพบุรุษและทำการแก้แค้นจนสำเร็จ ถือว่าเป็นความเก่งและความหล่อของพระเอกในเรื่อง ในชีวิตจริง การให้อภัยไม่ได้ ตลอดจนการแก้แค้นก็ยังคงมีอยู่ในทุกสังคม ทุกประเทศ

การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราหรือกล่าวหาเราหรือทำอะไรก็แล้วแต่ที่ทำให้เราเสื่อมเสียหรือโกรธเคือง ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย แล้วถ้าเป็นการกล่าวหาเราโดยเราไม่ได้ทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาล่ะ? การให้อภัยจะยากแค่ไหน ร้ายไปกว่านั้น หากเรารักและทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อใครสักคน แต่ถึงเวลาที่เรต้องการใครสักคนที่สุด เขากลับทิ้งเราไป โอ้ย! ให้อภัยกันได้อย่างไร

ลูกคิดว่าในฐานะความเป็นมนุษย์ การอภัยผู้ที่ทำผิดต่อเราก็เป็นเรื่องยากอยู่แล้ว ยิ่งถ้าในสถานการณ์เช่นว่านี่ ก็เกือบเป็นสิ่งทำไม่ได้เลย หากไม่ได้รับพระพรหรือพระพรหรรษาจากพระเจ้า แต่เราต้องทูลขอพระองค์ เราต้องมีความจริงใจในการต้องการให้อภัย แล้วสิ่งที่เกิดขึ้น ลูกขอใช้ศัพท์ว่าเป็น “พระพรแห่งอัศจรรย์” เลยทีเดียว ในการที่พระเจ้าทรงประทานพระพรหรรษาลงมาเหนือเรา ให้เราสามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราในลักษณะเช่นนั้นได้ เมื่อความแค้นนั้นได้หลุดออกจากหัวใจของเรา สิ่งที่เกิดคือ หัวใจที่สะอาด บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะแห่งความเคียดแค้น แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเจ้า สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ความเจ็บปวดที่เราครั้งหนึ่งคิดว่ามันสุดจะทน ได้อันตรธานระเหยไปกับอากาศแห่งการให้อภัยนั้น

โอ! พระเจ้าช่างเป็นองค์แห่งความรักที่ลูกสัมผัสได้ด้วยจิตสัมผัสแห่งจิตวิญญาณ เมื่อคิดถึง “พระพรแห่งอัศจรรย์ของการให้อภัย” ลูกจะเห็นและได้กลิ่นดอกกุหลาบแรกแย้มยามเช้าในหัวใจ ไร่ร่องรอยของโซตราวนที่ได้ล้ำหัวใจไว้กับเสาทีปักใกล้กองเพลิงแห่งความแค้นอย่างสิ้นเชิง

“จงให้อภัยเขา แล้วพระเจ้าจะให้อภัยท่าน” ลูคา 6:37

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน

ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” เอเฟซัส 4:32

“อย่าพูดว่า ‘ฉันจะต้องแก้แค้น’

จงวางใจในพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น” สุภาษิต 20:22

หลักปฏิบัติใหญ่ๆ สองข้อนี้คือ การทำความดีเพื่อถวายแด่พระเจ้าและให้การอภัยทำให้ชีวิตเราเบาตัวได้อย่างมากเลย ที่เดียว คนที่ทำได้แล้วจะเข้าใจดี 😊

ยังมีสาเหตุอีกหลายประการที่เราทำให้ตัวเองมีความสุข

ความโลภหนึ่งละ ได้เท่าไรไม่เคยพอ เห็นตัวอย่างได้มากมายในสังคม คนที่ผู้คนเห็นว่ามีทรัพย์สินเงินทองล้นฟ้า ใช้อีกก็ชาติก็ไม่หมด ก็ไม่เคยพอ หาทางกอบโกยอีก คนเหล่านี้เขามีความสุขไหมหนอ มนุษย์เรามีท้องหนึ่งท้อง จะรับประทานอาหารได้มากมายหรือวิจิตรพิสดารขนาดไหน มีร่างกายหนึ่งร่าง จะนอนนฤทธานันใหญ่ขนาดไหนและกี่หลัง มือมีสิบนิ้วจะใส่แหวนเพชรเม็ดเท่าน้ำแข็งทั้งสิบนิ้ว พอไหม? คิดอย่างคนธรรมดาๆ มันเกินพอ แต่สำหรับคนบางคน มันไม่พอ แล้วพวกเขาเหล่านี้มีความสุขไหมหนอ?

“เพราะว่า เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น” 1 ทิโมธี 6:7

ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าได้เพียงเท่านี้ ความทุกข์ที่เกิดจากตัวเองก็หายไปกว่าครึ่งแล้ว

บทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะขอเขียนถึงความทุกข์ที่เกิดจากสาเหตุอื่นนอกจากตัวเราเอง พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

